

Αρκετά χρόνια νωρίτερα το κέντρο τη Αθήνας, ήταν πολύ οικείο. Ταυτόχρονα, συχνά ήταν ενδιαφέρον και γοητευτικό, σπανιότερα αγχωτικό ένεκα κυκλοφοριακού, ή αποπνιχτικό λόγω θερμοκρασιών. Μέχρι τις αρχές του 21ου αιώ να βρισκόμουν εκεί σχεδόν καθημερινώς. Κυρίως κατά τη διάρκεια της ημέρας. Θα μπορούσα να ισχυριστώ ότι το ήξερα σχετικά καλά. Στην μνήμη μου είχε πακτωθεί τεράστιος όγκος εμπειριών, εικόνων και συνηθειών για ένα χρονικό διάστημα σαράντα ετών.

Όμως, σημαντικές αλλαγές στην καθημερινότητά μου προοδευτικά με απομάκρυναν από αυτό που θεωρούσα ότι γνώριζα καλά. Εξίσου προοδευτικά, μεν, γοργά δε, αυτό που όριζα ως κέντρο, άλλαζε. Πρωί Κυριακής, μεσαία σχόλη τριημέρου με μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού της πόλης να έχει αναχωρήσει για να θορυβήσει και την ευρύτερη επαρχία, δεν θα ήταν άσχημη ιδέα για να ξαναγνωριστούμε. Όπερ και εγένετο. Ακολουθούν ολίγαι εντυπώσεις.

Μέσα Μαρτίου, γλυκές θερμοκρασίες και παρά την πρωινή λιακάδα, οι μεσημβρινοί όμβροι με το αντίστοιχο βοριαδάκι ήταν αναμενόμενοι. Δρόμοι άδαιοι, φιλικοί. Ο Άγιος Γεώργιος στη πλατεία Καρύτση σχεδόν άδειος, η λειτουργία τελείται με δυο πιστούς παρόντες. Λίγοι περαστικοί ανάβουν ένα κερί, αφήνουν τον οβολό τους και εξέρχονται.

Ημερήσια Εξέλιξη της Αγοράς, 21/03/2024

